

szociális feladatait. Ha szépség és hősiesség valaha ellentmondásba kerülnének, inkább a hősiességet választaná : «Történelmünk nem logikára oktat. Arra oktat s ez benne a vigasztaló és magasztos, hogy nemzetek életében olyan fogalmaknak is van értelme, mint bátorság, merészség, ideákhoz való ragaszkodás.» De vannak idők, amikor a tiszta fő, a józanság, a fegyelmezett önismeret nagyobb hősiességet kíván, mint az élet feláldozását a szabadság oltárán. E sorsdöntő napokban pedig — egészítsük ki az előbb mondotakat — legalább olyan szükségünk van az illúziók nélküli helyzetismeretre, a világos gondolatokra, mint a mindennapi falat kenyérre. S igazat kell adnunk Illyésnek : «jó, hogy mi mindig csak mondtunk, de semmiben sem vettünk részt ; őrizzük a szó teremtő varázserejét ; így jogunk lesz még többet is mondani». A tett a politikusok dolga, de persze — jámbor óhaj — azoké a politikusoké, akik megértik a nép szellemi javarétegének szavát. Helyreállhat napjaink szörnyű nyomásában a magyar szellemnek és tetterőnek az a harmonikus egyensúlya, ami olyan naggyá tette nemzeti klasszicizmusunkat? A kérdés még nyitva áll. Jövőkön azonban nem kis mértékben ennek a kérdésnek megoldásától függ.

SZERESS, ÖRÜLJ

*Hova szálltak a jeslő rózsapelyhek?
Május virágos ága merre, hol van?
Vágyaimat kérdezem, nem felelnek.
Szerelmeim élém fekűsnek holtan . . .*

*A nyári erdők mélyzöld függönyén
Kék téli rétek halványlanak át.
S a földrefoszló ősz selyem kódén
Látom, hogy életem csak délibáb . . .*

*Nincs életünk, csak egy élet van itt.
S ez az idő s az Isten élete.
Az ember nyílik, hervad, elvirít.
Szeress, örülj, ne gondolj semmire ! . . .*